

[Trafikministeren]

rioden 1991-1995 blev afsat til forbedringer af handicappedes, gangbesværedes og ældres muligheder for at benytte den kollektive bus- trafik. Der kan ifølge retningslinjerne ydes støtte til etablering af nye eller forbedringer af eksisterende individuelle kørselsordninger, idet der samtidig er lagt op til en geografisk spredning af støtten.

Der er tale om en forsøgsordning, og det er min opfattelse, at det herigennem vil være muligt at få en række praktiske erfaringer til brug for trafikselskabernes, amternes og kommunernes fremtidige tilrettelæggelse af personbefordringen på dette område.

Agnete Laustsen (KF):

Vi kan fra konservativ side være helt enige med forslagsstillerne i betydningen af at sikre handicappede gode trafikforhold.

Følelsen af at være isoleret og ikke fysisk at have mulighed for at få kontakt med andre mennesker uden for sin egen bopæl er hård at bære, og vi skylder disse mennesker at leve op til de beslutninger, vi enstemmigt vedtog her i Folketinget så langt tilbage som i 1987, om forbedring af trafik- og adgangsforholdene for handicappede. Det drejer sig om ca. 50.000 mennesker, som grundet fysiske handicap er udelukket fra at benytte almindelige transportmidler, og jeg finder det på den baggrund både uforståeligt og også uacceptabelt, at kun HT, Storstrøms og Vestsjællands Trafikselskaber har etableret egentlige kørselsordninger for handicappede.

Nu kan staten, som ministeren også nævnte det, ikke påtvinge trafikselskaber eller amter at vedtage handicapkørsel, i det mindste kan man ikke gøre det uden at yde kompensation for udgifterne hertil, men man kan jo nok fra Trafikministeriets side lægge et vist, om ikke andet så moralsk pres på de uefterrettelige amter, som ikke lever op til deres forpligtelser over for de handicappede.

Jeg er glad for, at der er stillet millionbeløb – ministeren nævnte 250 mio. kr. i alt over en 5-årig periode – til rådighed for udvikling og forbedring af serviceydelser på trafikområdet, og jeg vil henstille til ministeren, at retningslinjer for tildeling og brug af disse midler sker under hensyntagen til de kommuner, som allerede har eller vil tage initiativer, og bestemt ikke som belønning til de passive.

Vi kan altså støtte ønsket om, at trafikministeren følger denne sag op over for de ansvarlige lokale myndigheder og lægger pres på dem for at sikre, at de handicappede gives mulighed for at opnå en bevægelsesfrihed, som i så stor udstrækning som muligt kan sidestille dem med alle andre medborgere.

Svend Heiselberg (V):

Mon vi ikke alle føler, at der her er tale om en gruppe mennesker, vi vil det bedste. Det bedste var, at vi kunne give dem deres fulde førlighed tilbage; det kan vi ikke. Men vi kan eksempelvis være med til at gennemføre bedre transportmuligheder. I forbindelse med regeringens buslov i 1990 var der enighed om at sikre 5 gange 50 mio. kr., i alt 250 mio. kr., i årene 1991-1995, og som ministeren sagde, er retningslinjerne nu sendt ud.

Jeg forstår, at forslagsstillerne ønsker at gå videre, idet beslutningsforslag nr. B 60 pålægger regeringen at foranledige, at alle amtskommunale trafikselskaber senest den 1. maj 1992 skal have etableret individuel handicapkørsel for svært bevægelseshæmmede, og denne kørsel skal række ud over transport til behandling, terapi og lignende.

Jeg mener, at et pålæg til alle amtskommunale trafikselskaber som foreslået må kræve en lovændring eller ny lovgivning, idet den nuværende lovgivning mig bekendt ikke giver mulighed for at stille kommuner og amtskommuner over for krav om etablering af telebussystemer og kørselsordninger af den type, som eksempelvis frivilligt er indført af HT.

Beslutningsforslag nr. B 60 sigter efter sin ordlyd kun mod de amtskommunale trafikselskaber, og lad mig drilske spørge: Hvorfor skal de handicappede i Århus og Fyns amter ikke have samme forhold som i de øvrige amter? De to amter har ingen trafikselskaber.

Men det er klart, at når der er amter eller kommuner, der har været mere tilbageholdende end andre med at få etableret handicapkørsel, kan årsagen måske nok findes i, at mange amter har en meget anstrengt økonomi. Der er måske også en mentalitetsforskel amternes borgere imellem. Nogle steder i landet føler familie, venner og bekendte – og jeg finder egentlig, at det burde være naturligt – at de kan være med til at hjælpe de handicappede, så de ikke altid skal være afhængige af det hel- eller halvoffentlige system.